

Библиотека
Страаааааах и трепетттттт

Дарко Маџан

ЈАДНОРГ

Креативни центар

Библиотјека
Страаааааах и трепеттттттт

Дарко Мацан
Јаднорої

Јаднорог © Дарко Мацан, 2008
За издање на српском језику © Креативни центар, 2011

Уредник издања
Анђелка Ружић

Илустрација на корици
Дарко Мацан

Илустрацију колорисао
Тончи Зоњић

Превод и лектура
Мирјана Делић

Дизајн
Оливети

Припрема за штампу
Татјана Ваљаревић

Фонд Минка
Немања Јоановић

Издавач
Креативни центар, Градиштанска 8, Београд
тел.: 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача
Љиљана Маринковић, директор

Штампа
Графостил

Тираж
2.000

ISBN 978-86-7781-809-8

ЈУНОРОС

Дарко Маџан

Креативни центар

*Хвала Доктору Who-у
на невиним жртвама
и безличним војскама
И Јелени посебно*

Рат у огледалу¹

Дражен¹ је у огледалу са очајем гледао бубуљицу на свом челу.

Није то била обична бубуљица; била је то бубуљица над бубуљицама: једра, црвена и сјајна као мајмунска задњица и, кô за баксуз, смештена баш напред Драженовог чела. Дражен се добрано разумео у бубуљице – ево у години дана није прошао ни дан да на лицу није имао бар солидан покер бубуљица у различитим стадијумима зрелости – али је ова бубуљичетина обимом и дрскошћу надмашивала све дотадашње.

А уз то је још и болела.

Дражен је знао да црвена и болна бубуљица није бубуљица коју треба цедити. Требало је још мало причекати, можда још само дан, да бубуљица угњи-

1) Без панике! Ово јесте нова прича о Сенки, Атини и Јелисавети, иако не почиње с њима. Одахните и наставите с читањем.

ли, да кожа напукне и тренутак сазри. Тек тад ће Дражен смети да јој приђе са два увежбана нокта увијена у тоалет-папир, да јој одсече одступницу и са обе стране упре у подножје одвратног брежуљка. Прснуће тад, уз трунку бола, гејзир белог гноја и у ослобођеном млазу расуће се по трокрилном огледалу у купатилу. Дражен ће се тад победоносно насмејати, једним тоалет-папиром овлаш ће отрти огледало, а други ће послати назад на поприште немилосрдне битке уз наредбу да се не враћа док из пале бубуљице не исцеди и последњу кап крви. *О како ће ѿо диван дан биѿи!* Дражену су се очи озариле и од саме помисли, али га је онда поново обузео очај.

Да, биће то диван дан. Али тај дан неће бити данас.

А Дражену је било ужасно важно да данас, на дан школског излета, нема тај црвени белег срамоте на челу. Још пре месец дана одредио је данашњи дан као тренутак кад ће прићи девојци која му се одавно потајно свиђала и саопштити јој реченицу коју је још прошлог четвртка усавршио и отад у себи понављао како би је знао напамет па макар га пробудили у пола ноћи.² А ништа од тога неће моћи да уради с бубуљицом на челу! А ако не уради то данас, с муком скупљана храброст испариће попут парфема који је неко грешком заборавио да затвори.

2) Ако вам некад буде у пола ноћи досадно, пођите од једне уснуле особе до друге и нагло их пробудите не бисте ли установили које реченице оне имају спремне за такве прилике.

Драженов очај на тренутак пређе у мржњу и он севне погледом ка одразу црвеног, задовољног чудовишта. Како се намрштио, тако га бубуљица пецне и натера му сузе на очи. Ни на трен га није пуштала да је заборави, ни на трен му није остављала наде! Дражен се сад стварно наљутио, засукао рукаве и са два неувијена кажипрста примакао се бубуљици која му се ругала. *Зрела или не, данас ћеш њући!*, помислио је и неопраним ноктима упро у црвенољубичасто набрекло месо израстине на свом челу. – Ово је борба на живот или бубуљицу!

Од бола се замало онесвестио. Јекнуо је, затетурао унатрашке и ударио у врата купатила обложена пешкирима. Срећом, сви су му укућани били на послу или у школи, па га нико није питао шта тако дуго ради у купатилу, зашто удара о врата и да ли му је добро.

Обрисао је надланицом сузе, шмрцнуо и подигао се на дрхтаве ноге. Обема шакама ослонио се на ивицу лавабоа и дубоко удахнуо. Челичио се за поглед у огледалу. На крају је смогао снаге, подигао поглед и загледао се право у свог непријатеља. Призор га је ујео за срце: бубуљица је била, ако ништа, већа него раније. Уз то је постала тамнољубичаста, а Дражену се чинило и како пулсира у ритму његовог ужаснутог срца. Ако је до малопре и био само дечак с врло великом и врло ружном бубуљицом насред чела, сад није било сумње да је постао наказа.

Врло опрезно, Дражен принесе јагодицу средњег прста врху тамнољубичасте кврге. Као да га је струја стресла кад га је додирнуо. Сузе су му неконтролисано цуриле низ образе; дао би све, ама баш све, да никад више у животу не доживи такав бол, а опет...

... а опет, рука му се сама подизала према љубичастој кврги, бившој бубуљици. Такнуо ју је врхом средњег прста. Електрични удар био је ту, али како га је очекивао, није га потресао. Дражен је опрезно прстом обилазио квргу, мерио јој опсег и осетљивост. Болело је, али му је успевало некако да бол држи на граници издржљивости. Граници издржљивости и ... чега још? С чим се граничи бол? Да ли је могуће да се граничи с ... пријатношћу?

Дражен коначно заустави прст на самом врху кврге и – не знајући ни сам куда смера – снажно притисне.

Бол је овог пута био друкчији. Кратак врућ бол засеченог меса. Бол без пријатности. Дражен јекне, али остане на ногама. Осети како му нешто хладно лије низ лице. Погледа се у огледалу и установи како му низ чело цурка крв. То га развесели: непријатељ је капитулирао! Зграби шаку тоалет-папира намеравајући да њиме упије и отре крв, али, како је помакао шаку, запече га средњи прст којим је дирао квргу.

Погледа свој прст и види да је крвав. *Нишџа чудно*, помисли, отвори млаз хладне воде и под-

метне прст под њега.³ Крв се испра, али како је Дражен заврнуо славину, тако навали нова – из прста! Дражен пажљиво погледа и на своје запрепашћење открије како му је јагодица прста расечена, као онда на плажи кад се неопрезно наслонио на крхотину флаше газираног пића коју је неко бацио.

Дражен инстинктивно стисне јагодицу палцем како би прекинуо крварење, а онда стрпа средњи прст у уста и почне да га сиса. Дотад му се крв с чела већ обилато слила до носа, па покуша да је неспретно очисти левом руком и комадићем тоалет-папира натопљеним у хладну воду. Лице је логано, иако непрецизно, обрисао, али је онда у рани наред чела открио нешто чудно.

Нешто тврдо.

Нешто оштро.

Тапкајући пажљиво око ране – као да је у њој мисао на коју се не усуђује да помисли – Дражен је очистио лице и сад више није имао избора. Замотао је рањени средњи прст у издашну количину тоалет-папира, па га је принео рани. Пипкао је бескрајно пажљиво и потврдио да је унутра нешто. Лупнуо је мало јаче и прст га је пецнуо као да се набо на иглу. На ивици суза од страха и неизвесности, Дражен се сасвим приближио огледалу

3) Типично! Не би он опрао руку кад већ пере прст! Јесте ли приметили како дечаци увек перу што је могуће мањи део тела? Само питам...

покушавајући да проникне у дубину ране на својој глави. Нешто је заиста било тамо: ситно, оштро и бело. Попут комада кости.

– Сломио сам мозак! – јаукне Дражен потпуно неразумно и расплаче се као киша. У тренутку га је спопао грозан страх да ће умрети ту, у купатилу, од сломљеног мозга, док су му родитељи на послу, брат у школи, а девојчица која му се свиђа потпуно несвесна његових осећања. Његов очај био је толики да и није умео ништа друго него да плаче – тело ослоњено на дланове тресло му се попут рахитичне фоке, а богоми је и звучао тако, јаучући још неколико минута упразно док му у телу није остала ни једна једина суза.

На крају је схватио да је жив и да је мало вероватно да је сломио мозак и још мање вероватно да ће у скоријој будућности умрети. Застидео се сам себе и неко време провео је плускајући се хладном водом како би му уши мање гореле. Потом се поново загледао у огледало.

Бели комадић кости, сад прописно испран, био је, ако ништа, видљивији него раније. Али је рана била мања и – што је најбоље од свега – од љубичасте бубуљице није остало ни трага ни гласа. Дражен накриви главу и тако искоса баци кратак поглед на своје ново обележје. Није хтео претерано да се нада, али је изгледао скоро па *cool*. С бубуљицом попут мајмунске задњице на челу био је све само не *cool*, али с комадом кости који вири из чела... Већ је могао да замисли разговор:

- Еј Драз, шта ти је то?
- Које?
- То на челу!
- А то! Ништа... Кост.
- Кост?! Одакле ти кост на челу?
- Па тако... Сломио сам мозак.
- У, је...

Дражен је, и не примећујући да то чини, променио став откако је открио кост која му вири из чела. Одувек помало стидљив, сад се први пут – иако насамом и затворен у купатилу у закључаном стану – исправио, забацио рамена, увукао стомачић и, нема друге речи, шепурио се пред огледалом. Шепурио се јер је, такође први пут, у огледалу угледао нешто што му се свиђа. Или макар могућност тога.

Са два ударца велики зидни сат у дневној соби огласио је пола осам. Било је време за полазак – брзинско облачење, прогутани доручак и полазак – ако је мислио да стигне на време на аутобус којим је његово одељење ишло на излет. Добацио је опроштајни поглед огледалу и умотаним средњим прстом још једном добро притиснуо рошчић и затресао га лево-десно: као да се плашио да је млечни и да ће тек тако да испадне. Задовољан његовом чврстином, кренуо је да се облачи.

Навукао је панталоне, а са првом мајицом коју је повукао преко главе био је неопрезан, па му се закачила за рошчић и поцепала. Свукао ју је и погледао рупу на њој с нејасним осећајем кривице,

па се онда насмејао. Никад није волео ту мајицу, њену боју ни крој. Била је то једна од мајица које му је мајка куповала и представљала је Дражена онако како га је она видела, а не Дражена како је он себе видео. Поготово не откако је постао *cool*.

Смотао је исцепану мајицу и ђушноу је у кесу за ђубре. Могла би да се закрпи, али зашто? Потом је отворио братов орман и узео испраноцрну мајицу на којој се још видео костур како свира гитару. Била му је мало велика, али кад би исправио рамена, изгледало је као да воли удобне мајице и намерно такве бира. Затим је у братовом орману нашао још и црни качкет и њим употпунио *look*. Качкет је бацао сенку баш онако како треба – рошчић ће открити тек кад сâм то пожели.

До школе – основне школе *Нерушевац*, попришта многих збивања о којима вести никад не доспеју у новине – стигао је готово трчећи. Успут се огледао у готово сваком излогу поред којег би прошао и чудио се и дивио новом, бољем себи. Пред школом стајао је бело-зелени масивни аутобус с ретровизорима који су му се с крова спуштали попут пипака скакавца. Дражен је поскочио како би се видео у једном од њих, па се није ни превише изненадио кад му се учинило да су му и преостале бубуљице нестале. Осећао се предобро да би имао бубуљице, па је било логично да их више и нема.

А онда је, иза аутобуса, на клупици у хладовини угледао њу, девојчицу која му се толико дуго

свиђала. Чешљала је дугу, пепељастоплаву косу и разговарала са својом крупном другарицом.

Дражену је на трен застао дах и почео је да заплиће језиком у потрази за набубаном реченицом. Али онда му се дах врати, језик смири, а Дражен схвати.

Пепељастоплава девојчица више му се није свиђала.

Била би она *океј* за старог, бубуљичавог Дражена, али нови Дражен, *cool* Дражен, желео је нешто боље од тога. Захтевао је нешто боље!

Дражен се окренуо на пети, не добацивши ни опроштајни поглед објекту своје вишемесечне патње, и нашао се лицем у лице са црно обрубљеним очима боје каменог угља. Устукнуо је, али се зауставио на време да не би изгубио новостечени *cool* изглед. Црно обрубљене очи припадале су девојчици црне косе и црно намазаних усана, у тесној црној мајици и сукњи од црне коже и црне чипке. Једна кожна рукавица без прстију била јој је црна. Чарапе црне, тамо где нису биле поцепане. Чизме црне, где нису биле одране. Једино су јој сијали метални пирсинзи.

Дражен је никад раније није видео. Дражену се свидела. Веома.

– Ко си ти? – упитао је.

– Ко си ти? – одговорила је.

– Дражен – рекао је Дражен.

– Без везе – насмејала се. – Ниси више.

– А него ко сам? – покушао је да је погледа с висине, иако је био виши од ње за само пола пал-

ца. Она га је погледала одоздо, уморно, а онда му голим прстима у кожној рукавици сунула под капу и палцем прешла преко рошчића. Дражена су прошли угодни жмарци.

Девојка црно обрубљених очију погледала је свој палац, на којем се појавила једна једина, савршена, јаркоцрвена кап крви. Принела је палац црним усницама и посисала крв. Дражен никад није видео ништа узбудљивије од тога.

– Ти си Једнорог – рекла је девојка црно обрубљених очију. – А ја сам Девица.

Око за око, нос за нос²

Сенка је седела на клупици у хладовини, чешљала дугу, пепељастоплаву косу и разговарала са Атином.⁴ Условно речено *разговарала*, додуше, јер Атина ретко кад слуша, а овог пута је мало и говорила.

– Ах – рекла би Атина, симулирајући рецимо уздах.

Сенка је знала да Атина глуми патњу настојећи да је заинтересује за разговор о теми о којој Сенка тог часа није имала ни најмање воље да разговара. Једина тема о којој је Атина увек радо разговарала била је Атина сама и зато ју је Сенка игнорисала провлачећи четку кроз косу иако је већ завршила обавезних сто дневних потеза.

– Ах! – није се дала Атина омести. Свом лажном уздаху додала је чујан узвичник, учинивши га тако још лажнијим него што је био.

4) Шта сам рекао! Ево их, две од три већ у првом одломку!

У основној школи *Нерушевац*, мир никада не траје дуго.

Тек након што су се Сенка, Атина и Јелисавета извукле из невоља о којима сте читали у *Длаковуку*, вребају их нови непријатељи: свемоћни Једнорог, црна Девица и један полудели лутак. Да и не помињемо то како једну од њих можда чека и ... удаја!

ISBN978-86-7781-809-8

9 788677 818098

